

ik het laatste uur naar beneden toe. De berg die ik net beklommen heb moet ik helemaal afdalen voor het dorp waar ik naartoe ga.

Als een soort verminkte struikrover kom ik het bos uitgelopen en sta ik weer op een weg. Mijn knieën en schenen zijn verdoofd van de pijn, ook mijn schouders kan ik bijna niet bewegen. Mijn hele lijf staat te trillen van de spierpijn. Ik hoef gelukkig niet ver meer. Deze weg nog uitlopen en dan moet rechts het hotel zijn. Met mijn laatste beetje energie kom ik bij mijn hotel aan. Het doet me een beetje denken aan zo'n Amerikaans wegmotel. Er staat een hele vriendelijke mevrouw achter de balie die mij mijn kamer aanwijst. Aan de kamer is niets luxueus, maar ik vind het meer dan prima. Wanneer ik mijn tas afdoe, voelt het alsof ik een hele wereld van mijn schouders haal. Vandaag viel me zwaar tegen. Ik heb ook niet mijn doel gehaald, dus die planning van de afgelopen weken kan ik al meteen weggooien. Ik heb me ontzettend verkeken op de afstanden en zo lang lopen met die ontielijke hitte. Ik zit op het bed een beetje voor mijn uit te staren en ik laat aan iedereen in Nederland weten dat mijn eerste dag erop zit en dat ik veilig ben aangekomen in een hotel. Vervolgens heb ik meer dan een uur in bad gezeten, mijn gedragen kleren probeer ik zo goed mogelijk te wassen onder de douche. Eenmaal alles uitgehangen over mijn raamkozijn, eet ik nog snel wat. Ik zit in het raamkozijn te kijken hoe de zon langzaam achter de bergen verdwijnt. Terwijl ik daar zit, komt er een gek gevoel over me heen. Ik zit in een gebied waar ik nog nooit geweest ben en de eerste bekende is honderden kilometers bij me uit de buurt. Alsof ik aan het einde van de wereld ben, helemaal alleen. Ik haal een paar keer diep adem en ga in mijn bed liggen. Ik moet mijn armen gebruiken om mijn benen in het bed te leggen. Mijn hele lichaam is nog aan het tintelen. Het is lang geleden dat ik me zo moe heb gevoeld. Dag één van de 56 heeft me totaal gebroken. Ik slaap binnen 5 minuten.

08/07/2023

Ik schrik wakker en kijk verdwaasd om me heen. De eerste paar seconden ben ik nog aan het bedenken waar ik ook alweer ben. In de meest goedkope hotelkamer ergens in Noord-Spanje. Ik pak mijn telefoon en ik schrik me de klere, het is al 9:30. Ik had mijn wekker gezet om 7:30, maar ik ben er dwars doorheen geslapen. Ik ga recht-op zitten en ik wil opstaan, mijn beide benen willen alleen nog niet meewerken. Ze voelen bijna verlamd aan. Ik moet me aan de muur vasthouden om vooruit te komen. Ik strek me een aantal keer en het gaat al iets beter. Mijn benen voelen alsof ik ze een week lang heb getraind. Ook heb ik op mijn beide hielen meerdere blaren zitten. Ik tape mijn gehele voeten in met sporttape en loop naar de badkamer toe. Nadat ik me wat heb opgefrist, begin ik mijn tas in te pakken. Gisteren heb ik twee grote flessen frisdrank gekocht. Samen met mijn waterzak en die twee flessen hoop ik genoeg water bij te hebben. Met de 4,5 liter water erbij zit mijn rugzak nu ongeveer op de 23 kilo. Ik zet mijn tas op de tafel, zodat ik mijn armen erdoorheen kan doen en ik de tas niet helemaal hoeft op te tillen. Mijn schouders zijn daar nog niet klaar voor.

Ik loop het hotel uit en ga eerst onderweg naar een supermarkt toe. Na wat eten te hebben gehaald, begin ik met mijn weg te vervolgen. Vandaag wil ik Lekeitio bereiken. Dat is een dorpje dat verderop aan de kust ligt. Ik zit nu ongeveer op een uurtje lopen bij de zee vandaan. Eigenlijk moet ik mijn weg vervolgen naar het oosten. Er loopt alleen een rivier voor me en de eerste brug is meer dan 2 uur lopen naar het zuiden toe. De eerste uren wordt het dus totaal de verkeerde richting oplopen, maar goed, het is niet anders. Ik loop langs een doorgaande weg waar ze gelukkig een apart fietspad naast hebben aangelegd, iets wat je ook niet vaak ziet in Spanje. De weg die ik